

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **P. R. s r.o.**, v zastúpení advokátom Mgr. P. L., proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0370/99/2009 zo dňa 23. júna 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/135/2009-54 zo dňa 3. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/135/2009-54 zo dňa 3. júna 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SK/0370/99/2009 zo dňa 23. júna 2009, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. F/0152/01/2009 zo dňa 15. mája 2009, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 331 eur za porušenie § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“), nakoľko kontrolou,

vykonanou v prevádzke P. R., dňa 8. apríla 2009, bolo zistené, že žalobca nesplnil povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, umiestneným na viditeľnom mieste, a tiež neumiestnil na viditeľnom mieste oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 zákona o ochrane nefajčiarov povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o jeho porušovaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného mal za to, že v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a žalovaný správny orgán vec správne právne posúdil. Podľa názoru krajského súdu výklad žalobcu, že na predajňu ako ostatné zariadenie sa nevzťahuje povinnosť upozorniť na zákaz fajčenia, je neprípustný a nelogický, keďže by sa míňal účelu a ducha zákona o ochrane nefajčiarov. Krajský súd sa tiež stotožnil s názorom žalovaného, že upozornenie na zákaz fajčenia umiestnené pri každom vstupe do obchodného centra nenaplnilo účel ustanovenia § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, informovať verejnosť priamo na miestach, kde je fajčenie zakázané (teda priamo na predajni žalobcu). Pokiaľ ide o zodpovednosť za porušenie zákonnej povinnosti, túto podľa krajského súdu nesie prevádzkujúci podnikateľ (žalobca), a nie vlastník priestoru.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu zákon o ochrane nefajčiarov nedefinuje „zariadenie, v ktorom je zakázané fajčiť“ ako všeobecný pojem, ale len vymenúva, kde je zakázané fajčiť, pričom tieto miesta možno rozdeliť na zariadenia a ostatné miesta.

Podľa žalobcu zariadeniami sú:

- zdravotnícke zariadenia,
- školské a predškolské zariadenia,
- zariadenia sociálnych služieb okrem fajčiarní vyhradených pre zamestnancov,
- kultúrne zariadenia a v uzavreté športové zariadenia,
- zariadenia spoločného stravovania, okrem zariadení, ktoré majú pre nefajčiarov vyhradených minimálne 50% z plochy, ktorá je stavebne oddelená od časti pre fajčiarov, pričom priestor pre nefajčiarov musí byť umiestnený pri vstupe do zariadenia,
- zariadenia starostlivosti o ľudské telo.

Ostatnými miestami, o ktorých zákon o ochrane nefajčiarov ako o zariadeniach nehovorí, sú:

- prostriedky pravidelnej osobnej železničnej dopravy okrem vyhradených vozňov, prostriedky ostatnej vnútroštátnej pravidelnej osobnej dopravy, v čakárne a prístrešky na zastávkach vnútroštátnej pravidelnej osobnej dopravy, kryté nástupištia a v uzavreté verejné priestory súvisiace s touto dopravou určené pre cestujúcich, otvorené nástupištia vo vzdialenosti štyri metre od vymedzenej plochy nástupíšť,
- základné školy, stredné školy a priestory detských ihrísk,
- vysoké školy a v študentské domovy,
- úradné budovy, uzavreté verejne prístupné priestory všetkých typov predajní, divadiel, kín, výstavníka, múzeá a galérie,
- priestory, v ktorých sú mladiství vo väzbe alebo v ktorých vykonávajú trest odňatia slobody.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že v predajni zákon síce zakazuje fajčiť, ale osobe, ktorá tieto miesta prevádzkuje, neukladá povinnosť upozorniť na zákaz fajčenia. Na predajňu, ktorá nie je v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov zariadením, sa nevzťahuje upozorňovacia povinnosť. V opačnom prípade by išlo o neodôvodnený rozširujúci výklad pojmu zariadenie, ktorý je pri sankčných právnych normách vylúčený.

Žalobca tiež uviedol, že verejnosť bola na zákaz fajčenia v predajni upozornená na každom vstupe do obchodného centra prostredníctvom označenia s upozornením na zákaz fajčenia v celom obchodnom centre. Takúto formu splnenia povinnosti, t.j. splnenia prostredníctvom tretej osoby (prenajímateľ, správca objektu), nevyklučuje ani zákon o ochrane nefajčiarov. Tento zákon pritom v § 8 nepožaduje, aby sa upozornenie nachádzalo priamo v priestore kde je zakázané fajčiť, ale požaduje, aby bolo na viditeľnom mieste, a takýmto vstup do obchodného centra určite je.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov, zákonodarca neustanovil subjekt, ktorý je povinný umiestniť oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušovaní tohto zákona. Keďže zákaz fajčenia sa vzťahuje na všetky predajne, môže takáto povinnosť postihovať aj vlastníka priestoru. Nejasnosť a nepresnosť zákona nemožno v tomto prípade nahradiť ani

systematickým výkladom, pretože v každom z predchádzajúcich odsekov ustanovenia § 8 je uvedený iný subjekt povinnosti. V súvislosti s tým žalobca poukázal na § 6 ods. 2 zákona č. 314/2001 Z. z. o ochrane pred požiarmi, podľa ktorého vlastník (správca) nehnuteľností, ktorý prenajíma nehnuteľnosť, je povinný zabezpečiť úlohy ochrany pred požiarmi podľa ustanovení tohto zákona, ak sa v nájomnej zmluve nedohodne s nájomcom o zabezpečení týchto úloh inak. Toto ustanovenie svedčí o tom, že nie je automatické, že všetky povinnosti spojené s prevádzkou predajne plní jej prevádzkovateľ. Zákony často ukladajú povinnosti ohľadom bezpečnosti a ochrany zdravia aj vlastníkovi nehnuteľnosti, v ktorej sa predajňa nachádza. Ak právna norma neobsahuje subjekt povinnosti, jedná sa o nedostatok zákona spôsobujúci neurčitost' právnej normy.

Žalobca tiež poukázal na ustanovenie § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov, ktoré stanovuje sankciu, ak právnická osoba nezabezpečí dodržiavanie obmedzení podľa § 8 ods. 2 až 4. Avšak § 8 ods. 2 až 4 zákona o ochrane nefajčiarov žiadne obmedzenia nestanovuje. Jediné obmedzenie, ktoré prichádza do úvahy, je zákaz fajčenia, ktorý však porušený nebol, preto uplatnenie § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov neprichádza v predmetnom prípade do úvahy.

Žalobca záverom uvádza, že pokiaľ aj zákonodarca mal v úmysle upraviť povinnosti prevádzkovateľov predajní a sankcionovanie ich nedodržiavania tak, ako si to predstavuje žalovaný, neurobil tak, a k tejto úprave nemožno bez porušenia právnej istoty dospieť rozširujúcim výkladom. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhuje, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa vracia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 17. augusta 2010 vyjadril žalovaný, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že povinnosť ustanovená v § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov sa vzťahuje na všetky miesta, na ktorých je zakázané fajčiť. Ak by sa akceptoval výklad žalobcu ohľadom členenia miest, kde je zakázané fajčiť na „zariadenia“ a „miesta, ktoré zariadeniami nie sú“, bolo by nutné pripustiť obdobný výklad aj v pri ustanovení § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov, ktorý stanovuje, že predmetná povinnosť musí byť splnená v „priestoroch“, kde je podľa § 7 zákona o ochrane nefajčiarov zakázané fajčiť. Toto by následne rezultovalo

v situáciu, kedy by sa s prihliadnutím na ustanovenie § 7 delili tieto miesta aj na „priestory, kde je zakázané fajčiť“ a na miesta, ktoré nie sú takýmito „priestormi“. Došlo by tak k členeniu miest, kde platí zákaz fajčenia na „zariadenia“, „priestory“ a „miesta, ktoré nie sú zariadeniami a ani priestormi“, t.j. na miesta, kde neplatí ani jedna z povinností v zmysle § 8 ods. 3 a ods. 4, miesta kde platí len jedna z nich, pričom ani v jednom prípade by nenastala situácia, kedy by sa vyžadovalo označenie prevádzkarne bezpečnostným a zdravotným označením v zmysle prílohy č. 2 k nariadeniu vlády č. 387/2006 Z. z. a súčasne informáciou o kontrolných orgánoch, na ktoré sa možno obrátiť v prípade porušenia zákona. Vzhľadom na samotný účel zákona, ktorým je ochrana ľudí pred škodlivými účinkami fajčenia, žalovaný považuje za potrebné nielen kontrolovať dodržiavanie zákazu, ale aj adekvátnym spôsobom informovať o zákaze na všetkých miestach, kde sa tento zákaz musí dodržiavať, a to vrátane informácie o orgánoch, na ktoré sa možno obrátiť v prípade, ak je tento zákaz porušovaný.

Žalovaný zotrval aj na svojom stanovisku, že označenie je potrebné mať umiestnené v rámci miesta, kde je zakázané fajčiť, t.j. v prevádzke, kde bola vykonaná kontrola, pričom obchodné centrum nemožno v zmysle zákona o ochrane nefajčiarov považovať za predajňu. V rámci obchodného centra sa prevádzkujú viaceré prevádzky, medzi ktorými sú aj také, na ktoré sa zákaz fajčenia nevzťahuje.

Pokiaľ ide o subjekt, ktorý je nositeľom povinnosti v zmysle § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov, podľa žalovaného je zrejmé, že týmto je zodpovedný prevádzkovateľ predajne. V uvedenom ustanovení nie je žiadna zmienka o tom, že by táto povinnosť bola určená majiteľovi priestorov. Označenia predajne upravujú práve ustanovenia § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov, pričom práve ustanovenie § 8 ods. 3 určuje za zodpovednú osobu prevádzkovateľa zariadenia. De facto za obdobnú povinnosť ustanovenú v § 8 ods. 4 zodpovedá opäť prevádzkovateľ a nie tretia osoba.

Žalovaný pokladá za bezpredmetnú aj námietku žalobcu ohľadom uloženia sankcie podľa ustanovenia § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov, pretože bez ohľadu na skutočnosť, či ustanovenia § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov sú obmedzeniami alebo nie, zákon ukladá žalovanému ako orgánu kontroly povinnosť uložiť sankciu práve v súvislosti s ich porušením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v medziach odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že dňa 8. apríla 2009 inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie vykonali kontrolu v prevádzkovej jednotke žalobcu, P. R., pričom zistili, že žalobca (ako prevádzkovateľ) nespĺnil povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, umiestneným na viditeľnom mieste, a tiež neumiestnil na viditeľnom mieste oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 zákona o ochrane nefajčiarov povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o jeho porušovaní.

Na základe uvedených zistení Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. F/0152/01/2009 zo dňa 15. mája 2009, uložil žalobcovi podľa § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov pokutu vo výške 331 eur za porušenie § 8 ods. 3 a 4 tohto zákona. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. SK/0370/99/2009 zo dňa 23. júna 2009 potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj.

Skutkový stav medzi účastníkmi konania nie je sporný. Spornou otázkou v tomto konaní je právne posúdenie daného skutkového stavu, pričom zásadnou námietkou žalobcu bolo, že kontrolovaná prevádzka (P. R.) je predajňou, ktorá nespadá pod pojem „zariadenie“, a preto sa na ňu nevzťahuje upozorňovacia povinnosť podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov zakazuje sa fajčiť

- a) na verejných letiskách, v dráhových vozidlách vnútroštátnej verejnej osobnej dopravy na železničných dráhach, električkových, trolejbusových, lanových a špeciálnych dráhach, v priestoroch železničných staníc a zastávok, v prostriedkoch autobusovej vnútroštátnej hromadnej osobnej dopravy, v čakárňach a v prístreškoch na

zastávkach vnútroštátnej pravidelnej osobnej dopravy, na krytých nástupištiach a v uzavretých verejných priestoroch súvisiacich s touto dopravou určených pre cestujúcich, na otvorených nástupištiach do vzdialenosti štyri metre od vymedzenej plochy nástupíšť,

- b) v areáloch zdravotníckych zariadení okrem fajčiarní alebo fajčiarskeho priestoru, ktorý je vyhradený na psychiatrických oddeleniach,
- c) v základných školách, v stredných školách a v školských zariadeniach, v predškolských zariadeniach a v priestoroch detských ihrísk,
- d) vo vysokých školách a v študentských domovoch,
- e) v zariadeniach sociálnych služieb okrem fajčiarní vyhradených pre zamestnancov,
- f) v kultúrnych zariadeniach a v uzavretých športových zariadeniach,
- g) v úradných budovách, v uzavretých verejne prístupných priestoroch všetkých typov predajní, v divadlách, v kinách, na výstaviskách, v múzeách a galériách,
- h) v zariadeniach spoločného stravovania, okrem zariadení, ktoré majú pre nefajčiarov vyhradených minimálne 50% z plochy, ktorá je stavebne oddelená od časti pre fajčiarov, pričom priestor pre nefajčiarov musí byť umiestnený pri vstupe do zariadenia,
- i) v zariadeniach starostlivosti o ľudské telo,
- j) v priestoroch, v ktorých sú mladiství vo väzbe alebo v ktorých vykonávajú trest odňatia slobody.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov fyzická osoba - podnikateľ a právnická osoba, ktoré prevádzkujú zariadenia, v ktorých je zakázané fajčenie, sú povinní upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením (*odkaz na Prílohu č. 2 k nariadeniu vlády Slovenskej republiky č. 387/2006 Z.z. o požiadavkách na zaistenie bezpečnostného a zdravotného označenia pri práci*), ktorý musí byť umiestnený na viditeľnom mieste.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov v priestoroch, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia, musí byť na viditeľnom mieste umiestnený oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o porušovaní tohto zákona.

Ustanovenie § 7 ods. 1 vymedzuje miesta, kde je zakázané fajčiť, pričom tieto miesta

pomenúva rôznymi slovnými označeniami, a to buď priamo názvoslovím (podstatným menom) s konkrétnym významom (ako napr. základné, stredné a vysoké školy, letiská, divadlá, galérie,) alebo použitím podstatného mena všeobecnejšieho významu (ako sú priestor, zariadenie, areál, budova) v spojení s opisným prívlastkom, ktorý konkrétne špecifikuje (konkretizuje) vyhradené miesto zákazu fajčenia. Ustanovenie § 7 zákona o ochrane nefajčiarov má nadpis „Zákaz fajčenia“, neoznačuje žiadnym spoločným pojmom v ňom vymenované miesta, kde je zakázané fajčiť. Z ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov vôbec nevyplýva, žeby malo ísť o akési rozdelenie jednotlivých miest so zákazom fajčenia do určitých kategórií (podmnožín), tak ako sa to pokúša vyložiť a tvrdiť žalobca. Zákon nepoužíva jeden či viac spoločných pojmov pre určitú skupinu vyhradených miest so zákazom fajčenia, len tieto miesta jednotlivo taxatívne vymenúva. V nadväznosti na uvedené potom z dikcie ustanovenia § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, kde je použité slovné spojenie „zariadenia, v ktorých je zakázané fajčenie“ nemožno vyvodit' záver, žeby zákonodarca chcel uložiť povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia len prevádzkovateľom len určitej skupiny miest so zákazom fajčenia vymedzenej ako „zariadenia“, pričom iných miest so zákazom fajčenia, ktoré priamo v popisnom názve použitom v zákone nemajú slovo „zariadenie“, by sa takáto povinnosť netýkala. Ustanovenie § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov používa pojem „zariadenia“, a povinnosť ustanovená v nasledujúcom odseku 4 sa týka „priestorov“, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia. Zákon o ochrane nefajčiarov teda nepoužíva jeden určitý všeobecný pojem pre vymedzené miesta so zákazom fajčenia, ktorý by bol prípadne definovaný v úvodných ustanoveniach zákona. Zákonodarca použil všeobecné pojmy, ktoré je potrebné vykladať čisto logicky a gramaticky a nie je za tým potrebné hľadať akúsi právnu klasifikáciu.

Kontrolovaná prevádzka žalobcu je predajňou v zmysle zákonnej definície uvedenej v § 2 ods. 4 písm. j) zákona o ochrane nefajčiarov, a preto sa na ňu vzťahuje zákaz fajčenia podľa § 7 ods. 1 písm. g) tohto zákona, pričom na tento zákaz je v zmysle § 8 ods. 3 prevádzkovateľ predajne povinný upozorniť verejnosť.

Vzhľadom na to, že ustanovenia § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov s týkajú povinnosti **zverejniť/umiestniť** oznámenie v súvislosti so zákazom fajčenia ustanoveným v § 7, možno vyvodit' záver, že zodpovedný subjekt za splnenie daných povinností bude ten istý, a tým je prevádzkovateľ určeného priestoru, tak ako to uvádza § 8 ods. 3. V ustanovení § 8 ods. 4 nie je priamo uvedený subjekt, ktorý je nositeľom ustanovenej

povinnosti, avšak vzhľadom na to, že povinnosť sa týka toho istého zákazu (fajčenia) ako povinnosť ustanovená v odseku 3, a tiež aj vzhľadom na nadväznosť/následnosť uvedených odsekov, je logické, že povinným subjektom je subjekt ustanovený v odseku 3.

Podľa § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov Slovenská obchodná inšpekcia uloží pokutu od 331 eur do 3 319 eur fyzickej osobe - podnikateľovi alebo právnickej osobe, ak nezabezpečí dodržiavanie obmedzení podľa § 8 ods. 2 až 4.

V súvislosti s uvedeným ustanovením žalobca namietal, že toto nie je možné aplikovať vzhľadom na to, že ustanovenia § 8 ods. 2 až 4 ustanovujú povinnosti a nie obmedzenia. V danom prípade ide len o slovnú /gramatickú nepresnosť, ktorá nie je spôsobilá vyvolať ani najmenšie pochybnosti, vzhľadom na to, že uvedené ustanovenia § 8 ods. 2 až 4 stanovujú len povinnosti, nejde v nich o kombináciu povinností a obmedzení, a preto nemožno pochybovať, že význam § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov je jednoznačný, a to sankcionovať porušenie v ňom uvedených zákonných ustanovení (§ 8 ods. 2 až 4).

Vzhľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaný prejednávajú vec správne právne posúdil a na skutkové okolnosti aplikoval relevantné zákonné ustanovenia. Krajský súd preto rozhodol správne, keď žalobu žalobcu zamietol. Z uvedeného dôvodu preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 135/2009-54 zo dňa 3. júna 2010 podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení § 250k ods. 1 O.s.p. tak že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Nikoleta Adamovičová